

Sygn. akt III C 1535/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Protokolant: Sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2020 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 319 (trzystu dziewiętnastu) złotych 22 (dwudziestu dwóch) groszy;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. przyznaje kuratorowi procesowemu pozwanej D. W. K. kwotę 900 (dziewięciuset) złotych tytułem wynagrodzenia;

IV. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 61 (sześćdziesięciu jeden) złotych 46 (czterdziestu sześciu) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1535/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 maja 2020 r. powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej D. B. kwoty 5.358 zł 89 gr wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty łącznie 5.358 zł 89 gr, która to kwota obejmuje:

- kwotę 4.591 zł 5 gr tytułem należności głównej,

- kwotę 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych,

- kwotę 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 2 stycznia 2017 r. do dnia 8 sierpnia 2018 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych,

- nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek umownych za opóźnienie (przeterminowanych) liczonych od kwoty od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W uzasadnieniu powództwa strona powodowa wskazała, że przysługuje jej wymagalne zadłużenie względem pozwanej wynikające z umowy pożyczki gotówkowej zwartej w dniu 10 października 2016 r. Pożyczka została udzielona na kwotę łączną 4.000 zł na okres 80 miesięcy. Pozwana była zobowiązana do spłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki w okresach miesięcznych. Umowa pożyczki została zawarta za pośrednictwem internetowej aplikacji bankowej M. dostępnej pod adresem (...) co wyczerpało przesłanki opisane w treści art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Pomimo wielokrotnych wezwań pozwana nie uregulowała wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki. W związku z tym powódka dokonała wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki w dniu 27 czerwca 2017 r. pomimo upływu 30 dniowego terminu wypowiedzenia pozwana nie dokonała spłaty swojego zadłużenia wobec powódki w związku z czym przedmiotowe wypowiedzenie stało się prawomocne z dnia 22 sierpnia 2017 r. W związku z pełną wymagalnością roszczenia powódka w dniu 9 stycznia 2018 r. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych stwierdzający wymagalność i wysokość zobowiązania objętego niniejszym powództwem.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2019 r. ustanowiono dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej D. B. kuratora procesowego w osobie pracownika Sądu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 kwietnia 2020 r. kurator procesowy pozwanej wniosł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania oraz przyznanie kuratorowi procesowemu wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew kurator procesowy nie zakwestionował tego, że pozwana zawarła z powódką umowę rachunków bankowych oraz karty debetowej w dniu 16 lipca 2013 r., co dało również pozwanej dostęp do kanałów bankowości elektronicznej. Strona pozwana nie zakwestionowała ogólnej możliwości zawierania umów bankowych w drodze elektronicznej, a także możliwości składania oświadczeń woli w formie elektronicznej. Pozwana zakwestionowała jednak, aby strona powodowa wykazała złożenie przez pozwaną oświadczenia woli w formie elektronicznej w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki z dnia 10 października 2016 r. W ocenie strony pozwanej materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową nie daje podstawy do przyjęcia, aby pozwana złożyła oświadczenie woli w formie elektronicznej skutkujące zawarciem umowy pożyczki, to jest aby w ogóle wyraziła swoją wolę i aby oświadczenie to zostało złożone powódcie w rozumieniu art. 61 § 2 k.c. Dalej strona pozwana podniosła, że istnienia i wysokości roszczenia nie dowodzą również złożone na płycie CD wyciągi, nawet przy powoływaniu się przez powoda na art. 7 prawa bankowego. Przede wszystkim nie sposób powiązać ich rzekomo zawartą umową. Jak z nich wynika dotyczą one trzech rachunków – internetowego, walutowego i oszczędnościowego, a także dwóch pożyczek o odpowiednich numerach, a tymczasem powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o innym numerze. Ponadto w ocenie strony pozwanej niewykazany pozostaje również, aby powód spełnił swoją część świadczenia i wypłacił pozwanej pożyczone środki.

Dalej strona pozwana podniosła zarzut braku wymagalności roszczenia. Wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2017 r. skierowane na adres w Holandii dotyczy umowy dla rachunku (...), tymczasem w rzekomo zawartej umowie o numerze (...) podane jest, że dotyczy ona rachunku (...). Nadto w świetle § 11 ustęp 1 pkt 4 i ustęp 4 regulaminu wypowiedzenie umowy dla swojej skuteczności wymagało uprzedniego wezwania do zapłaty, to zaś zostało złożone nieskutecznie, albowiem zostało wysłane na adres przy ulicy (...), którym pozwana nigdy się nie posługiwała. Gdyby jednak przyjąć, że umowa została zawarta i wypowiedziana skutecznie, to powództwo powinno podlegać oddaleniu częściowemu – proporcjonalnie o tę część składki ubezpieczeniowej przypadającej po

wypowiedzeniu umowy, albowiem w tym okresie ochrona ubezpieczeniowa już nie działała. Strona pozwana w całości zakwestionowała okoliczności wynikające z wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

W piśmie procesowym z dnia 9 czerwca 2020 r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko procesowe i ustosunkowała się do poszczególnych zarzutów strony pozwanej.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2013 r. pomiędzy powódką Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwaną D. B. została zawarta umowa rachunków bankowych oraz karty debetowej, w której wskazano numer rachunku konta internetowego (...) oraz numer konta oszczędnościowego (...). Wraz z zawarciem tej umowy pozwana otrzymała dostęp do Kanałów B. o określonym numerze oraz bezpieczna kopertę w stanie nienaruszonym zawierającą odpowiednie hasło.

W dniu 1 sierpnia 2016 r. pozwana D. B. wskazała powódce w dokumencie Informacja o kliencie adres zameldowania przy ulicy (...), P. i adres korespondencyjny przy ulicy (...), M., Holandia.

Dowód:

- umowa rachunków bankowych oraz karty debetowej k. 9 – 11,
- informacja o kliencie k. 125,

W dniu 10 października 2016 r. pomiędzy powódką Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwaną D. B. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej numer (...). W treści umowy pożyczkobiorczyni D. B. wskazała adres zameldowania przy ulicy (...), P. i adres korespondencyjny przy ulicy (...), M., Holandia, nadto wskazano numer rachunku bankowego do obsługi pożyczki (...). W § 2 ustęp 1 pkt 1 umowy pożyczki wskazano, że zawarcie umowy przez strony następuje na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie – Regulaminie kredytów i pożyczek udzielanych Klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. Stosownie do § 5 umowy pożyczki całkowita kwota pożyczki wynosiła 4.000 zł, a kwota do wypłaty na podstawie umowy (podstawa do obliczania oprocentowania) 5.554 zł 70 gr (całkowita kwota pożyczki 4.000 zł + prowizja oraz kredytowana składka z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia). Okres spłaty pożyczki miał wynosić 80 miesięcy, początek spłaty miał stanowić miesiąc następujący po miesiącu, w którym została zawarta umowa, przy czym spłata pierwszej raty nie może być dokonana przed upływem 30 dni od dnia uruchomienia środków. Datę płatności raty określono na pierwszy dzień każdego miesiąca. Wysokość raty miesięcznej miała wynosić 89 zł 79 gr, jednakże nie dotyczyło to raty wyrównującej. W § 5 ustęp 8 i 9 określono oprocentowanie:

- ustęp 8 – nominale roczne oprocentowanie w wysokości 7,99 %,
- ustęp 9 – oprocentowanie dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości 10 % w stosunku rocznym, co stanowi czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, przy czym oprocentowanie to nie może przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c.

W § 6 ustęp 2 umowy pożyczki określono prowizję w wysokości 479 zł 60 gr, a w § 6 ustępie 3 określono wysokość składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy ubezpieczenia na kwotę 1.075 zł 10 gr.

Stosownie do § 7 umowy pożyczki uruchomienie pożyczki następowało poprzez przelew środków na rachunek. W § 16 ustęp 7 umowy pożyczki przewidziano, że umowa może zostać rozwiązana przez każdą ze stron na warunkach i w trybie przewidzianym w regulaminie.

W/w umowa pożyczki została zawarta przez strony za pośrednictwem internetowej aplikacji bankowej M. dostępnej pod adresem (...) – to znaczy za pośrednictwem systemu teleinformatycznego na odległość.

Zgodnie z § 11 ustęp 1 pkt 4 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia umowy. Stosownie do § 11 ustęp 4 pkt 2 litera a Regulaminu Bank ma prawo również wypowiedzieć umowę z zachowaniem terminu wypowiedzenia, o którym mowa w ustępie 1 pkt 4 w przypadkach umów zawartych od 1 grudnia 2011 r. o kredyt w wysokości nie większej niż 255550 PLN albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż polska, jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminie jednej pełnej raty kredytu za co najmniej jeden okres płatności w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i o ile w terminie 7 dni od daty otrzymania przez kredytobiorcę wezwania do zapłaty kredytobiorca nie spłaci zadłużenia wynikającego z treści wezwania.

Powódka przekazała środki pieniężne z tytułu udzielonej pożyczki na rachunek bankowy pozwanej służący do obsługi pożyczki o numerze (...).

Dowód:

- umowa pożyczki k. 5 – 7,
- dane systemowe oświadczenia k. 8,
- Regulamin kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. k. 12 – 13,
- Regulamin ogólny otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. k. 14 -18,
- warunki ubezpieczenia k. 129 – 132,
- wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 133, 134,
- zestawienie transakcji k. 121 – 123,
- wyciąg łączony k. 126 – 128,
- dokumenty jak na płycie CD k. 135, 8 verte,

Pismem z dnia 18 maja 2017 r. powódka Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wezwała pozwaną D. B. do zapłaty zadłużenia przeterminowanego wynikającego z zawartej umowy pożyczki w wysokości 445 zł 59 gr w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. Wezwanie do zapłaty wysłano na adres przy ulicy (...) w S.. Przesyłka zawierająca wezwanie do zapłaty nie została odebrana przez pozwaną pod wskazanym adresem i została zwrócona powódce.

Dowód:

- ostateczne wezwanie do zapłaty k. 20,
- przesyłka k. 19,

Pismem z dnia 27 czerwca 2017 r. powódka Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanej D. B. umowę pożyczki z dnia 10 października 2016 r., wskazując, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i biegnie od daty doręczenia niniejszego wypowiedzenia. Wypowiedzenie wysłano na adres przy ulicy (...) w S. i na adres przy ulicy (...), M., Holandia. Przesyłki nie zostały odebrane przez pozwaną i powróciły do powódki jako nieodebrane.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy pożyczki k. 21, 23,

- przesyłki k. 22, 24,

W dniu 9 sierpnia 2018 r. powódka Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych, w którym wskazała, że posiada względem pozwanej D. B. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 10 października 2016 r. w wysokości 5.358 zł 89 gr, która to kwota obejmuje:

- kwotę 4.591 zł 5 gr tytułem należności głównej,

- kwotę 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r.,

- kwotę 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 2 stycznia 2017 r. do dnia 8 sierpnia 2018 r.,

- nadto wskazano, że powódce przysługują odsetki umowne za opóźnienie (przeterminowanych) liczonych od kwoty od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 26,

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej D. B. kwoty 5.358 zł 89 gr wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Strona powodowa wskazała, że dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty łącznie 5.358 zł 89 gr, która to kwota obejmuje:

- kwotę 4.591 zł 5 gr tytułem należności głównej,

- kwotę 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych,

- kwotę 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 2 stycznia 2017 r. do dnia 8 sierpnia 2018 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych,

- nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek umownych za opóźnienie (przeterminowanych) liczonych od kwoty od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Jako podstawę faktyczną powództwa strona powodowa wskazała umowę pożyczki z dnia 10 października 2016 r. zawartą pomiędzy stronami oraz fakt jej wypowiedzenia, co miało postawić w stan wymagalności całość zadłużenia dochodzonego pozwem. Jak wskazała powódka wyżej, na kwotę dochodzonego roszczenia składały się: należność główna – kapitał pożyczki w wysokości 4.591 zł 5 gr, odsetki umowne w wysokości 319 zł 22 gr oraz odsetki przeterminowane w wysokości 448 zł 62 gr – odsetki z tytułu opóźnienia w spłacie kredytu.

Podstawę prawną roszczenia stanowiła treść przepisu art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w związku z art. 720 k.c., zgodnie z którymi według treści z daty zawarcia umowy pożyczki – 10 października 2016 r.:

Art. 3. 1. Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

2. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

1) umowę pożyczki;

2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego;

3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia;

4) umowę o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsument zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia;

5) umowę o kredyt odnawialny.

3. Za umowę o kredyt konsumencki nie uważa się umów dotyczących odroczenia terminu spełnienia świadczenia niepieniężnego, którego przedmiotem jest stałe lub sukcesywne świadczenie usług lub dostaw towarów tego samego rodzaju, jeżeli konsument jest zobowiązany do zapłaty za spełnione świadczenie lub dostawę towaru w ustalonych odstępach czasu w trakcie obowiązywania umowy.

Art. 720. § 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

§ 2. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Strona pozwana, co wynika z treści odpowiedzi na pozew, zakwestionowała skuteczność zawarcia umowy pożyczki, to jest aby pozwana złożyła oświadczenie woli w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki z dnia 10 października 2016 r., zakwestionowała, aby powódka spełniła świadczenie wynikające z umowy pożyczki i wypłaciła pozwanej środki pieniężne, podniosła zarzut braku wymagalności roszczenia w związku z nieprawidłowością wypowiedzenia umowy pożyczki oraz zakwestionowała wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, poddając pod wątpliwość moc dowodową wyciągu z ksiąg banku.

Wobec powyższych zarzutów to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) zarówno zasady odpowiedzialności pozwanej, jak i wysokości roszczenia.

Powództwo okazało się nieuzasadnione co do należności głównej – odnośnie kwoty dochodzonego kapitału kredytu, uzasadnione odnośnie odsetek kapitałowych – umownych za okres korzystania z kapitału wskazany w pozwie i nieuzasadnione odnośnie odsetek za opóźnienie (przeterminowanych) naliczonych od kwot niespłaconego kapitału.

Powyzsza konstatacja była konsekwencją ostatecznego przyjęcia, że pomiędzy stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, powódka spełniła świadczenie z umowy pożyczki, pozwana częściowo spłacała pożyczkę, powódka nie wykazała, aby skutecznie wypowiedziała umowę pożyczki, co wpłynęło na to, że roszczenie należało uznać za wymagalne i wykazane tylko co do wysokości jak w punkcie I wyroku – to znaczy tylko odnośnie odsetek kapitałowych – umownych za okres korzystania z kapitału wskazany w pozwie – kwota 319 zł 22 gr.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego – ograniczonego do dowodów z innych środków dowodowych – wydruków komputerowych – wykazały (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że strona powodowa udowodniła zasadność i wysokość roszczenia w niniejszym postępowaniu – częściowo, to jest w zakresie w jakim powództwo uwzględniono w punkcie I wyroku.

Umowa pożyczki, a zawarta pomiędzy stronami, to umowa o kredyt konsumencki – vide art. 3 ustęp 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Zarzuty podniesione przez stronę pozwaną w treści odpowiedzi na pozew okazały się w konsekwencji częściowo uzasadnione.

Nieuzasadniony okazał się zarzut pozwanej co do niewykazania roszczenia co do zasady, zarzut niewykazania, aby doszło do skutecznego zawarcia umowy kredytu, albowiem powódka przedłożyła tylko niepodpisany szablon umowy, zarzut braku dowodów, które mogłyby potwierdzać zaakceptowanie przez pozwaną warunków umowy.

Powódka wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) zasadę odpowiedzialności pozwanej wynikającą ze stosunku zobowiązaniowego w postaci umowy o kredyt konsumencki – pożyczki vide inne środki dowodowe – wydruki:

- umowa pożyczki k. 5 – 7,
- dane systemowe oświadczenia k. 8,
- Regulamin kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. k. 12 – 13,
- Regulamin ogólny otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. k. 14 -18,
- warunki ubezpieczenia k. 129 – 132,
- wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 133, 134,
- zestawienie transakcji k. 121 – 123,
- wyciąg łączony k. 126 – 128,
- dokumenty jak na płycie CD k. 135, 8 verte.

Pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady, kwestionując, aby strona powodowa wykazała, że pozwana złożyła oświadczenie w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki. Stanowisko pozwanej nie jest uzasadnione. Nie sposób się zgodzić z pozwaną, że przedłożone wydruki komputerowe nie stanowią skutecznego dowodu na wykazanie zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami, a także warunków umowy pożyczki. Taki zarzut oceniany w kontekście przedłożonych wydruków komputerowych w związku z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania nakazuje przyjęcie wniosku przeciwnego, to jest, że strony zawarły skutecznie umowę pożyczki. Irracjonalnym byłby wniosek w okolicznościach niniejszej sprawy, że powódka nie udzieliła pożyczki pozwanej.

Zgodnie z art. 309 k.p.c. sposób przeprowadzenia dowodu innymi środkami dowodowymi niż wymienione w artykułach poprzedzających określi sąd zgodnie z ich charakterem, stosując odpowiednio przepisy o dowodach.

Całkowicie nieuzasadniony jest zarzut pozwanej, że powódka przedłożyła niepodpisany przez pozwaną szablon umowy. Okoliczności sprawy wskazują, że umowa pożyczki została zawarta przez pozwaną za pośrednictwem internetu, to znaczy pozwana wszystkich operacji prowadzących do zawarcia umowy pożyczki, jak złożenie wniosku o pożyczkę, akceptacja warunków umowy, dokonała na stronie internetowej powódki. Trudno przyjąć, że pozwana tych czynności nie dokonała, bo skąd powódka posiadałaby dane personalne pozwanej, adres zamieszkania, adres poczty internetowej, numer P., jak nie od pozwanej, która te dane powódce udostępniła przy zawarciu umowy rachunków

bankowych, a następnie umowy pożyczki. Dla Sądu oczywistym jest, że coraz częściej umowy pożyczki są zawierane przez Banki przez internet.

Wydruki komputerowe jak wyżej są pełnoprawnymi środkami dowodowymi na zasadzie art. 309 k.p.c. i powinny być oceniane tak samo jak inne dowody na zasadzie art. 233 k.p.c. Do wydruku z komputera odpowiednie zastosowanie mają przepisy o dokumentach. Mimo braku w kodeksie postępowania cywilnego jakichkolwiek przepisów, które dotyczyłyby wydruków komputerowych, sądy muszą honorować takie wydruki, gdyż z mocy prawa zostały one włączone do obrotu i zastępują dokumenty sporządzone metodami tradycyjnymi. Przykładowo, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 lutego 2019 r., I ACa 767/18, wydruki komputerowe mogą stanowić inny środek dowodowy, pozwalający na czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Nadto w niniejszej sprawie wydruki komputerowe powódki jako Banku posiadają moc dowodową określoną w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Obok tradycyjnie stosowanej w bankach formy pisemnej dopuszczalne jest również składanie oświadczeń woli, związanych z dokonywaniem czynności bankowych, w postaci elektronicznej. Uprawnienie takie przysługuje każdej ze stron danej czynności bankowej, a więc zarówno bankowi, jak i jego kontrahentowi bez względu na posiadany status prawny. W treści art. 7 ust. 1 prawa bankowego nie zamieszczono żadnych dodatkowych zastrzeżeń, a więc oświadczenia woli mogą być składane w dowolnej postaci elektronicznej, a nie tylko w postaci oświadczeń woli opatrzonych bezpiecznym podpisem elektronicznym, weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Treść art. 7 ustawy jest spójna z postanowieniami art. 60 k.c., zgodnie z którym z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Sąd orzekający dał więc wiarę wydrukowi komputerowemu w postaci:

- umowa pożyczki k. 5 – 7,
- dane systemowe oświadczenia k. 8,
- Regulamin kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. k. 12 – 13,
- Regulamin ogólny otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. k. 14 -18,
- warunki ubezpieczenia k. 129 – 132,
- wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 133, 134,
- zestawienie transakcji k. 121 – 123,
- wyciąg łączony k. 126 – 128,
- dokumenty jak na płycie CD k. 135, 8 verte.

jako dowodom, z których wynika pewna sekwencja zdarzeń uzasadniających przyjęcie, że strony skutecznie zawarły umowę pożyczki, a pozwana zaakceptowała warunki umowy.

Zgodnie z umową pożyczki Bank miał wypłacić kwotę pożyczki na rachunek osobisty pozwanej o numerze (...), co też się stało – vide karta 121 – 123. Dniem zawarcia umowy miał być dzień, w którym pozwana zaakceptowała umowę w serwisie transakcyjnym. Na podstawie w/w postanowienia umowy Bank wypłacił powódce kwotę pożyczki, co wynika z elektronicznego zestawienia operacji jak na karcie 121 – 123 – w dniu 10 października 2016 r. Powódce wypłacono pożyczkę na jej rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy o numerze jaki został wskazany w treści umowy pożyczki i odpowiada on numerowi rachunku, który został wskazany w umowie rachunków bankowych oraz karty debetowej

jak na karcie 9 – 10 . Stosownie do treści 230 k.p.c. pozwana w ogóle nie wypowiedziała się co do faktów wynikających z elektronicznego zestawienia operacji jak na karcie 121 – 123 – potwierdzenia wypłaty pożyczki.

Biorąc pod uwagę w/w sekwencję zdarzeń, których konsekwencją była wypłata kwoty pożyczki – uznanie rachunku pozwanej jak na karcie 121 – stwierdzić należy, że pozwana zawarła umowę pożyczki na warunkach jak w umowie pożyczki przedłożonej przez stronę powodową. Gdyby przecież pozwana nie złożyła wniosku o pożyczkę, nie zaakceptowała umowy, to Bank z pewnością nie wypłaciłby kwoty pożyczki jak na karcie 121 – 123.

Ustalone więc okoliczności jak wyżej nakazują na podstawie art. 60 k.c. w związku z art. 61 k.c. w związku z art. 7 ustawy Prawo bankowe przyjąć, że pomiędzy stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki na warunkach jak w przedłożonym wydruku umowy pożyczki, a pozwana zaakceptowała warunki umowy, skoro Bank wypłacił środki pieniężne – udostępnił pozwanej kwotę pożyczki.

Nieuzasadniony okazał się zarzut pozwanej, że powódka nie wykazała spełnienia świadczenia wzajemnego z umowy kredytu. Umowa o kredyt konsumencki/umowa pożyczki to umowa wzajemna w rozumieniu art. 487 § 2 k.c.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Na tym co do zasady polega świadczenie Banku w wykonaniu umowy pożyczki.

Powódka w niniejszym postępowaniu wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że spełniła świadczenie wynikające z udzielenia pożyczki. Nie sposób się zgodzić ze stanowiskiem pozwanej, że brak jest na tę okoliczność dowodów. Spełnienie świadczenia przez powódkę wynika z treści elektronicznego zestawienia operacji jak na karcie 121 – 123 – vide uznanie rachunku bankowego pozwanej. Pozwana w ogóle po doręczeniu jej tego dowodu nie wypowiedziała się co do niego czy też faktów, które podniosła powódka w oparciu o ten dowód (art. 230 k.p.c.). Wartość dowodowa wydruku w postaci elektronicznego zestawienia operacji została omówiona wyżej, zatem nie ma potrzeby powtarzania argumentacji w tym zakresie.

Uzasadniony częściowo okazał się zarzut pozwanej co do braku wymagalności roszczenia. Zarzut pozwanej co do braku wymagalności roszczenia powódki nierozzerwalnie był związany z zarzutem pozwanej co do niewykazania przez powódkę wysokości roszczenia. Zarzuty te zostaną omówione łącznie, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Ostatecznie częściowy brak wymagalności roszczenia powódki wynikał z tego, że powódka nie wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że skutecznie wypowiedziała umowę pożyczki – tu z zachowaniem uregulowań przewidzianych postanowieniami umowy pożyczki, a przede wszystkim Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A.

Zgodnie z § 11 ustęp 1 pkt 4 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia umowy. Stosownie do § 11 ustęp 4 pkt 2 litera a Regulaminu Bank ma prawo również wypowiedzieć umowę z zachowaniem terminu wypowiedzenia, o którym mowa w ustępie 1 pkt 4 w przypadkach umów zawartych od 1 grudnia 2011 r. o kredyt w wysokości nie większej niż 255550 PLN albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż polska, jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminie jednej pełnej raty kredytu za co najmniej jeden okres płatności w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i o ile w terminie 7 dni od daty otrzymania przez kredytobiorcę wezwania do zapłaty kredytobiorca nie spłaci zadłużenia wynikającego z treści wezwania.

Przewidziana jak wyżej procedura wypowiedzenia umowy pożyczki przewidywała dla skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki powódka powinna była wezwać najpierw pozwaną do zapłaty zaległości w wyznaczonym terminie 7 dni, a dopiero w przypadku braku zapłaty na skutek rzeczzonego wezwania, powódka mogła złożyć skutecznie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Powódka nie wykazała, aby zachowała

tę procedurę. W tym zakresie zarzut strony pozwanej okazał się uzasadniony, to znaczy co do nieskuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki.

Powódka nie wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), aby skutecznie doręczyła pozwanej wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy, co było następnie warunkiem złożenia samego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, aby odniosło skutek w postaci rozwiązania umowy pożyczki. Wezwanie do zapłaty – jak na karcie 20 verte – wysłano na adres przy ulicy (...) w S. – w ogóle nie wiadomo dlaczego pod ten adres. W żadnym dokumencie złożonym do akt sprawy nie widnieje ten adres pozwanej jako adres jej miejsca zamieszkania czy też jako adres, pod którym pozwana odbiera korespondencję. W tym stanie rzeczy powódka nie wykazała, aby skutecznie doręczyła pozwanej wezwanie do zapłaty, które w świetle uregulowań Regulaminu jak wyżej, było warunkiem złożenia następnie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki (art. 61 k.c.). Powódka w ogóle nie podniosła twierdzeń faktycznych, aby zachowała skutecznie całą procedurę wypowiedzenia umowy oraz że adres, na który wysyłała wezwanie do zapłaty przy ulicy (...) był adresem pozwanej. To powoduje, że złożone wypowiedzenie umowy pożyczki było w konsekwencji nieskuteczne, a więc nie wywołało skutku w postaci rozwiązania umowy pożyczki i postawienia w stan wymagalności całej wierzytelności – pozostałego kapitału do spłaty jak twierdziła powódka.

Podkreślić należy, że o ile powódka nie postawiła w stan wymagalności całego zadłużenia pozwanej (a to z uwagi na nieskuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki), to wymagalna okazać się mogła część rat pożyczki, których termin zapadł do daty zamknięcia rozprawy – art. 316 § 1 k.p.c. – 7 październik 2020 r., co w konsekwencji mogło doprowadzić do uwzględnienia powództwa w zakresie części rat, to znaczy rat wymagalnych, ale powódka nie podołała ciężarowi dowodu w tym zakresie.

Powódka, co wynika z jej stanowiska procesowego, wiązała wymagalność roszczenia z tytułu spłaty pożyczki, zarówno z wypowiedzeniem umowy pożyczki, jak i nadejściem płatności rat pożyczki. Sformułowanie roszczenia i jego wysokość wskazywały, że całość kapitału pożyczki miała być wymagalna, a to na skutek złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki, co okazało się ze względów wskazanych powyżej nieskuteczne.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W niniejszej sprawie rozprawę zamknięto w dniu 7 października 2020 r., zatem co do zasady wymagalne (należne do spłaty dla powódki) okazały się łącznie raty, których termin zapłaty przypadał do dnia 7 października 2020 r., albowiem termin wymagalności każdej raty przypadał na dzień 1 - go dnia każdego miesiąca.

W zakresie kapitału kredytu i części kapitałowej rat kredytu Sąd zważył, co następuje.

Strona powodowa nie wykazała jaka kwota kapitału pożyczki była wymagalna na dzień zamknięcia rozprawy – to jest 7 października 2020 r. Podkreślić należy, że na dzień zamknięcia rozprawy nie nadszedł jeszcze termin zapłaty wszystkich rat. Zgodnie z umową pożyczki spłata pożyczki miała nastąpić w 80 ratach, każda rata płatna do 1 – go dnia każdego miesiąca, przy czym pierwsza rata miała być płatna w dniu 1 grudnia 2016 r. Zatem termin wymagalności ostatniej raty kredytu przypada na dzień 1 sierpnia 2023 r. Jak wskazano wyżej, powódka w niniejszym postępowaniu dochodziła kwoty kapitału wymagalnego na skutek postawienia w stan wymagalności całej wierzytelności, co jak się okazało z uwagi na nieprawidłowość wypowiedzenia umowy pożyczki okazało się stanowiskiem nieprawidłowym. Pamiętać należy z punktu widzenia art. 321 § 1 k.p.c., że Sąd nie może orzekać co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu. Przy przyjęciu, że ewentualnie można by uwzględnić powództwo w zakresie wymagalnego kapitału pożyczki do dnia zamknięcia rozprawy, to stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) jaka była to kwota. Strona powodowa nie podniosła nawet twierdzeń faktycznych w tym zakresie, nie mówiąc już o ich wykazaniu jakimkolwiek dowodem. Nie można tego wprost utożsamiać z wysokością rat pożyczki wymagalnych do dnia zamknięcia rozprawy, bo raty kredytu składały się z części kapitałowej i odsetkowej. Na pewno część kapitałowa i odsetkowa nie miały wartości stałych co do wysokości kwot. Strona powodowa tymczasem nie dochodziła spłaty rat pożyczki wymagalnych do dnia zamknięcia rozprawy, ale co najwyżej kapitału, który jest

wymagalny do tego dnia. Strona powodowa określiła wysokość roszczenia co do kapitału i odsetek bazując na okoliczności skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, że Sąd orzekający nie mógł ustalić na podstawie dowodów przedłożonych przez stronę powodową jaka była wysokość kapitału pożyczki do spłaty na dzień zamknięcia rozprawy, to znaczy łącznie części kapitałowe rat pożyczki do dnia zamknięcia rozprawy. Powódka nie dochodziła części odsetkowych rat pożyczki do dnia zamknięcia rozprawy, bo wcześniej wypowiedziała umowę pożyczki i w związku z tym zdarzeniem ukształtowała roszczenie odsetkowe. Strona powodowa nie podniosła twierdzeń faktycznych jak kształtowały się raty pożyczki w zakresie części kapitałowej i odsetkowej. Nadto nie przedstawiono na tę okoliczność żadnego dowodu. W tym stanie rzeczy, skoro niemożliwym było ustalenie jaka wartość kapitału pożyczki – to znaczy części kapitałowe rat pożyczki – była wymagalna na dzień zamknięcia rozprawy, to roszczenie w zakresie kapitału pożyczki jako nieudowodnione co do wysokości podlegało oddaleniu w punkcie II wyroku. Wskazać należy, że aby powództwo w zakresie części kapitałowej pożyczki do spłaty mogło zostać uwzględnione w zakresie kapitału wymagalnego na dzień zamknięcia rozprawy powódka powinna była podnieść twierdzenia faktyczne jak raty kształtowały się co do kapitału pożyczki od dnia zawarcia umowy pożyczki i dalej, co najmniej do dnia zamknięcia rozprawy, aby Sąd mógł zweryfikować poprawność żądania w zakresie kapitału pożyczki. Twierdzeń faktycznych i dowodów w tym zakresie zabrakło, za co odpowiedzialność ponosi powódka.

Skoro powódka nie wykazała wysokości roszczenia w zakresie kwoty kapitału pożyczki, co skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie, to również roszczenie odsetkowe od kwoty kapitału – odsetki umowne za opóźnienie (przeterminowane) liczone od kwoty od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie – podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

W tym stanie rzeczy roszczenie o zapłatę kwoty 4.591 zł 5 gr tytułem należności głównej – kapitału wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie (przeterminowanych) liczonymi od kwoty od kwoty 4.591 zł 5 gr od dnia 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie – podlegało oddaleniu w całości – o czym orzeczono w punkcie II wyroku. Jak wskazano powódka nie wykazała nawet wartości roszczenia w zakresie kapitału pożyczki, a wymagalnego do dnia zamknięcia rozprawy.

Sąd nie zasądzał od pozwanej na rzecz powódki żadnych rat w zakresie części odsetkowej raty ze względów wskazanych powyżej, bo takie roszczenie nie było objęte treścią pozwu, zatem przeciwko uwzględnieniu powództwa z tego tytułu sprzeciwiała się treść art. 321 § 1 k.p.c.

W zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych, Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie co do zapłaty kwoty 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych okazało się uzasadnione. Wyliczenie rachunkowe w tym zakresie jak w wyciągu z ksiąg bankowych jak na karcie 26 okazało się poprawne i odpowiada § 5 ustęp 8 umowy pożyczki, gdzie przewidziano odsetki umowne od kwoty kapitału. Odsetki w tym zakresie zostały wyliczone poprawnie. Spowodowało to uwzględnienie roszczenia w punkcie I wyroku co do wskazanej kwoty 319 zł 22 gr tytułem odsetek umownych – za korzystanie z kapitału.

W zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 2 stycznia 2017 r. do dnia 8 sierpnia 2018 r. – naliczone zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych, Sąd zważył, co następuje.

Wyliczenie w zakresie dochodzonej kwoty 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych (za opóźnienie) zostało przedstawione jak w wyciągu bankowym na karcie 26 – 26 verte. O ile roszczenie to miało swoją podstawę w §

5 ustęp 9 umowy pożyczki, to roszczenie to uznano za niewykazane co do wysokości (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), albowiem powódka nie wykazała, aby należności główne jak na karcie 26 – 26 verte, od których liczyła odsetki za opóźnienie odpowiadały częściom kapitałowym rat pożyczki we wskazanych datach – brak w tym zakresie jakiegokolwiek dowodu. Sąd zatem nie miał jakiegokolwiek możliwości weryfikacji twierdzeń i wycień w tym zakresie – zarówno co do wysokości jak i poprawności.

W tym stanie rzeczy powództwo w zakresie żądania zapłaty 448 zł 62 gr tytułem odsetek przeterminowanych (za opóźnienie) podlegało oddaleniu w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku orzeczono w przedmiocie wynagrodzenia kuratora procesowego pozwanej na podstawie § 1 ustęp 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, mając na względzie wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie i minimalne wynagrodzenie.

W punkcie Iv wyroku orzeczono w przedmiocie zwrotu kosztów procesu stosownie do zasady wynikającej z art. 100 k.p.c. – stosowne rozdzielenie kosztów procesu z uwzględnieniem wyniku procesu.

Powódka wygrała proces w 6 % (319 zł 22 gr : 5.358 zł 89 gr x 100 %). Odpowiednio pozwana wygrała proces w 94 %.

Na koszty procesu powódki składały się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata notarialna w wysokości 7 zł 38 gr i uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego w wysokości 900 zł. Łącznie koszty procesu powódki wyniosły kwotę 1.024 zł 38 gr. Powódce należy się co do zasady zwrot kosztów procesu od pozwanej w wysokości 6 % z kwoty 1.024 zł 38 gr, zatem kwota 61 zł 46 gr.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

S., dnia 13 listopada 2020 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1535/19

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia wyroku doręczyć pełnomocnikowi powódki.
3. Akta przedłożyć z pismem, apelacją lub za 30 dni.

S., dnia 13 listopada 2020 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski